

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 833/1993-2

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Zmajević mr. Branka, kao predsjednika vijeća, te Gudelj Milana, Potrebica Ante, Novoselec dr. Petra i Mikor Milivoja, kao članova vijeća i stručnog suradnika Vinja Ileana, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. R.N. i dr., zbog krivičnog djela iz čl. 142. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Okružnog suda u Sisku od 25. svibnja 1993. K-24/92, u sjednici održanoj 30. studenog 1993., saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske P.M.,

p r e s u d i o j e :

Odbija se kao neosnovana žalba opt. R.N., Z.J., P.S. i P.D., te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom, donesenom nakon krivičnog postupka provedenog u odsutnosti optuženika, oglaseni su krivim opt. R.N., Z.J., P.S. i P.D. zbog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st. 1. (čl. 120. st. 1. prečišćenog teksta) OKZRH, činjenično opisanog u izreci te presude, te su po istom zakonskom propisu osuđeni svaki na kaznu zatvora u trajanju od dvadeset godina.

Protiv te presude optuženici su putem branitelja A.B., odvjetnice iz S., podnijeli zajedničku žalbu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Na temelju čl. 360. st. 2. ZKP državni odvjetnik Republike Hrvatske je predložio, da se žalba optuženika odbije kao neosnovana i potvrdi presuda suda prvog stupnja.

Iako je u žalbi optuženika uvodno istaknuta žalbena osnova pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sadržaj žalbe u odnosu na ovu osnovu pobijanja presude suda prvog stupnja iscrpljen je u općenitoj, ničim obrazloženoj, tvrdnji da "činjenično stanje nije potpuno utvrđeno, jer nema dokaza da su optuženici učinili djelo koje im se stavlja na teret."

Prema izloženom očito je da žalba optuženika nije sastavljena u skladu s odredbama st. 1. čl. 352. ZKP, jer umjesto obrazloženja samo ponavlja osnovu pobijanja presude suda prvog stupnja, bez ikakve konkretizacije ili navođenja koja odlučna činjenica je pogrešno utvrđena, odnosno koju takvu činjenicu je sud prvog stupnja trebao utvrditi a nije je utvrdio.

Budući da su "razlozi" koji se navode u žalbi optuženika koji imaju branitelja do tog stupnja manjkavi da se sadržajno i po procesnom učinku izjednačuju sa nepostojanjem obrazloženja žalbe, ovaj Vrhovni sud, kao sud drugog stupnja, na temelju čl. 366. st. 2. ZKP ograničio se samo na ispitivanje povreda iz toč. 1. i 2. st. 1. čl. 366. ZKP, kao i na ispitivanje odluke o kazni, te je našao da u tom pogledu žalba optuženika nije osnovana.

Naime, ovaj Vrhovni sud prihvaća kao pravilne razloge kojima se rukovodio sud prvog stupnja kad je optuženicima sudio u odsutnosti, jer su za to bili ispunjeni svi zakonski uvjeti iz čl. 290. st. 3. ZKP, budući optuženici kao pripadnici nelegalnih četničkih oružanih formacija nisu, barem za sada, dostizni državnim tijelima, a postoje i osobito važni razlozi da im se sudi iako su odsutni. U prilog tome govori ne samo težina djela i način na koji su prema navodima optužnice optuženici počinili djelo, već postoji i naglašeni interes javnosti da se sudi osobama optuženim za ovako teška krivična djela.

Isto tako, ovaj Vrhovni sud, kao sud drugoga stupnja, nije utvrdio postojanje povreda odredaba krivičnog postupka iz čl. 354. st. 1. toč. 1., 5., 6., 8. do 11. ZKP, niti povrede krivičnog zakona na štetu optuženika, jer je Okružni sud u Sisku, kao stvarno i mjesno nadležan sud, u zakonito provedenom postupku, postupajući po optužnici okružnog državnog odvjetnika iz Siska, kao ovlaštenog tužitelja, na utvrđeno činjenično stanje ispravno primijenio odgovarajući propis krivičnog zakona kad je optuženike oglosio krivim i osudio za krivično djelo iz čl. 142. st. 1. (čl. 120. st. 1. prečišćenog teksta) OKZRH. Svoju odluku sud prvog stupnja obrazložio je u skladu s odredbom čl. 347. st. 7. ZKP.

Razmotrivši odluku o kazni, ovaj Vrhovni sud prihvaća razloge kojima se rukovodio sud prvog stupnja kad je svakom od optuženika izrekao kaznu zatvora u trajanju od dvadeset godina. Takva kazna i po shvaćanju ovog suda primjerena je stupnju krivične odgovornosti optuženika, intenzitetu njihove zločinačke volje, ispoljene kroz krajnje

nečovječan, upravo bestijalan postupak prema nenaoružanim i nezaštićenim civilima, pobudama iz kojih su počinili djelo i svim okolnostima koje su u ovom slučaju relevantne za odmjeravanje kazne. Uvjetima ratnog stanja u Republici Hrvatskoj upravo takva kazna primjerena je i razlozima generalne prevencije. Stoga ovaj Vrhovni sud, kao sud drugoga stupnja, nije našao potrebnim da pobijanu presudu preinačuje ni u odluci o krivičnoj sankciji.

Zbog svih navedenih razloga, na temelju čl. 374. ZKP, presuđeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 30. studenog 1993.

Zapisničar: Predsjednik vijeća:
Vinja Ileana v.r. Zmajević mr. Branko v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Na temelju čl. 381. st. 1. toč. 1. ZKP protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
U zamjeni voditelja daktilobiroa:

(Štefica Klepac)